

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 533/2016
08.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле Д.С. из Г.М., чији је пуномоћник М.Н., адвокат из Г.М., против туженог S. ДОО Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2576/15 од 01.12.2015. године, у седници одржаној 08.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2576/15 од 01.12.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2576/15 од 01.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 181/14 од 16.06.2015. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име мање исплаћене отпремнине исплати 319.651,00 динар са законском затезном каматом почев од 20.10.2013. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 75.886,00 динара са законском каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2576/15 од 01.12.2015. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке, док је ставом другим изреке, укинута решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизије сматра изузетно дозвољеним, применом члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и због потребе новог тумачења права.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.08.2014. године, па је и побијана другостепена пресуда донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретној правној ствари усвојен је тужбени захтев, па је тужени обавезан да плати део неисплаћене отпремнине, а одлука судова о основаности захтева тужиље, заснована је на примени и тумачењу материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужиља тужбом у овој правној ствари потражује исплату разлике на име мање исплаћене отпремнине у висини од 319.651,00 динара, па према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова.

Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужила тужбом тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, а да је побијана вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе, то ни ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**